

**Підгасцький експериментатор
Микола Клим'юк представляє
асорті з одного дерева.**

ДИВО ПРИРОДИ ГОРОБИНА У ПІДГАЄЦЬКОГО «МІЧУРІНЦЯ» РОЗРОДЖУЄТЬСЯ... ГРУШАМИ

На перший погляд, нічого дивного у такому понятті як фруктове асорті з яблук, груш, горобини, слив, абрикосів немає. Можливо... Але тільки не у Миколи Клим'юка із села Підгайці. Річ у тім, що Микола Іванович здатен сформуувати його, використовуючи плоди не п'ятьох, а лише двох дерев. Бо практично на кожній із п'ятдесяти деревин у садку експериментатора росте по декілька видів фруктів.

- Моя любов до природи – то від батька, - наголошує садівник, - він дуже полюбляв прищеплювати пагінци. А я у дитинстві не менш полюбляв спостерігати за цим дійством. Потім і сам узявся за справу і зрозумів, що, скажімо, п'ять сортів яблук на одній яблуні, - цілком ймовірно (навіть звичне) явище. Головне – щоб пагінци підходили «по крові». Тут треба обов'язково зважати на лінії, розміри, навіть шорсткість зрізів. Хоча, звичайно, без «проколів» не буває. Привіз якось із Криму два теплолюбні яблуневі живці – «Салют» і «Джонатан». Один прийнявся, а другий, на який я, чесно кажучи, більше сподівався, абсолютно клімату нашого не прийняв. Загалом же, аби був позитивним результатом щеплення, продовжу його (і раджу робити це іншим) ранньої весни, коли тільки-но по стовбуру починає рухатися сік.

Втім, не тільки навесні творить дива Микола Клим'юк. Недавно у його дворі запримітив незвичну горобину. Одні плоди були червоними, інші чорними, а між ними – декілька маленьких груш. Поблідлих від морозу, але цілком правдоподібних. Здалося, нібито господар на кшталт ялинки прикрасив і цю деревину.

- Нічого подібного, - почав переконувати Микола Іванович, - це наочний приклад мого найоригінальнішого експерименту. Річ у тім, що люд більше звик до щеплення яблунь, слив, груш... А ось горобину чомусь обминає. І найперше тому, що вона дуже противиться навіть однорідним щепам, а її плоди не знаходять такого широкого застосування, як, скажімо, сливи чи груші. Проте не всі знають, що чорна горобина – хороший природний препарат, що знижує тиск. Ось я й почав до червоної горобини прищеплювати чорну – і вдалося. А потім захотілося задля екзотики й груші на горобині вирощувати. Теж вийшло. Щоправда, розміром вони «не дотягують» до звичайних. Ростуть невеличкі, а ось найменші з них я не зривав. Нехай, доки можуть, милують око.

Зрештою, попри свою незвичність, найбільше у садівничих секретах Миколи Клим'юка дивує не горобина-груша, а метод (старий, дідівський) приживлення щепів. Господар, як на диво, в основному використовує не молоді дерева, а, навпаки, пристаркуваті, ті, які через рік варто зрізати. Прищепивши біля одземки, садівник справді зрізає стовбура, а коріння починає подавати поживу вже для нових пагінцив. Таким чином у садку Миколи Клим'юка є навіть яблуня, який від роду років п'ятнадцять, а його коріння – років п'ятдесят. І гарно родить. Не гірш від інших. Щоправда, до яблуні-рекордсменки («Ранету Баумана») не дотягується за врожаєм. Але й на те вона рекордсменка, щоби по-рекордсменчій ящиків яблук давати.

Загалом, як вважає Микола Іванович, деревину навіть інколи через «будь ласка» треба попросити, щоб вона заврожайлася. Або ж добряче налякати, що наступного року неодмінно потрапить під пилку чи сокиру. Такий метод теж добре спрацьовує. Принаймні, у підгаєцького «мічурінця» садок завжди рясний на плоди. Отже, щось-таки (чи прохання, чи досвід, чи надзвичайна любов до природи) зазвичай споріднює людину із природою. А що саме – це під силу, за словами садівника, спізнати персонально кожному. Варто лише спробувати...

Євген Млин.